

در دهر هر آنکه نیم نانی دارد؛
وز بهر نشست آشیانی دارد؛
نه خادم کس بود، نه مخلوم کسی؛
گو: «شاد بزی!» که خوش جهانی دارد.

Sag jedem auf der Welt
der einen halben Brotlaib hat
und überm Kopf ein Dach
der weder eines Herren Diener
noch eines anderen Beherrscher ist:
Leb frohgemut!
Denn schön ist seine Welt

این قافله عمر عجب می گذرد!
دریاب دمی که با طرب می گذرد.
ساقی! غم فردای حریفان چه خوری؟
پیش آری پالاه راه که شب می گذرد.

Des Lebens Karawane -
erstaunlich schnell zieht sie vorbei
Gib acht daß du den Augenblick
verbringst mit Freude
O *Sagbi* grämst du dich
ums Morgen der Rivalen?
Her mit dem Wein
die Nacht ist bald vorbei

(Majd-
scheik)

قانع به یک استخوان چو کرکس بودن،
به ز آنکه طفیل خوان ناکس بودن.
با نان جوین خوش حقا که به است،
کالوده به بالوده هر خس بودن.

Zufrieden gleich dem Geier mit einem Knochen
ist besser als ein ungebetner Gast zu sein
vom eignen Weizenbrot zu essen
ist besser als *Palude* (Friedstocher)
von einem Schurken anzunehmen
wodurch man sich beschmutzt

افسوس که نامه جوانی طی شد!
و آن تازه بهار زندگانی دی شد!
آن مرغ طرب که نام او بود شباب،
فریاد! ندانم که کی آمد؛ کی شد!

O weh das Buch der Jugend ist verschwunden
zum Winter sich der Frühling kehrt
der Vogel Freude der einst Jugend war!
Faryad! O Jugend!
Wann kam sie her wann ging sie fort?
O weh ich weiß es nicht

(Majd-
scheik)

ای دوست! غم جهان، به بیهوده، مخور!
بیهوده، غم جهان فرسوده مخور!
چون بوده گذشت و نیست نابوده پدید،
خوش باش و غم بوده و نابوده مخور!

O Freund an dieser Welt zu leiden
hat keinen Sinn!
Und nutzlos ist das Leid an der Geschichte
Was war ist fort
und nicht zu sehn was noch nicht ist
Kopf hoch mein Freund!
Denk nicht an das was war
was wird - du weißt es nicht

ماییم که اصل شادی و کان غمیم؛
سرمایه دادیم و نهاد ستمیم.
پستیم و بلندیم و کمالیم و کمیم.
آینه زنگ خورده و جام جمیم.

Der Ursprung aller Freuden
und allen Leids sind wir
Die Quelle der Gerechtigkeit
der Hort der Tyrannei sind wir
Gemein sind wir
erhaben bedürftig und vollkommen
Ein rostiger Spiegel und ein Kelch sind wir
worin die Welt erscheint

قومی متفکرند در مذهب و دین؛
جمعی متحیرند در شک و یقین.
ناگاه، منادی ای بر آید ز کمین،
«کای بی خبران! راه نه آن است و نه این.»

Die eine Gruppe schürft sich tief
hinein in Religion
die andre philosophisch schwankt
zwischen Gewißheit und Zweifel
Aus seinem Versteck der Kunder plötzlich ruft
O ihr Unwissenden!
Weder die eine Gruppe noch die andre
kennt den Weg